

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoP/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216218391
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:1216218391.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci navrhovateľky: Mgr.Art. L. G. I., nar. XX.X.XXXX, adresa W. P. X.P. XXX/XX, proti povinnému: Mgr.Art. X. G., ArtD., nar. XX.X.XXXX, adresa W. - F. W., D. XXXX/XX, o určenie vyživovacej povinnosti na manžela, na odvolanie povinného manžela proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 10Pc/1/2017-502 zo dňa 30.5.2019 - v napadnutej vyhovujúcej časti bežného výživného, za obdobie od 1.1.2017 do 31.5.2019 len nad rozsah sumy 50,- Eur mesačne, včítane závislého výroku o zročnom výživnom a o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej týkajúcej sa bežného výživného na navrhovateľku, za obdobie od 1.1.2017 do 31.5.2019 len nad rozsah sumy 50,- Eur mesačne m e n í tak, že povinná osoba je povinná navrhovateľke platiť počnúc 1.1.2017 do 31.12.2018 výživné aj v sume 50,- Eur mesačne (t.j. spolu 100,- Eur mesačne), počnúc 1.1.2019 do 31.5.2019 výživné aj v sume 75,- Eur mesačne (t.j. spolu 125,- Eur mesačne), čo predstavuje zročné výživné za uvedené obdobie 1.575,- Eur (t.j. spolu 3.025,- Eur), ktoré je povinná osoba povinná navrhovateľke zaplatiť v mesačných splátkach po 125,- Eur vždy do 15. dňa v mesiaci pod stratou výhody splátok a vo zvyšku návrh navrhovateľky z a m i e t a.

II. Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom druhom v poradí (po predchádzajúcom a tunajším súdom zrušeným rozsudkom z 28. septembra 2017) súd prvej inštancie určil vyživovaciu povinnosť povinnému manželovi voči navrhovateľke v sume povinnosť v sume 150,- Eur mesačne, vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred, k rukám navrhovateľky, s účinnosťou od 22.11.2016. Nedoplatok na zročnom výživnom za čas od 22.11.2016 do 31.05.2019 vo výške 4.545,- Eur povolil súd povinnému manželovi zaplatiť v splátkach po 100,- Eur mesačne splatných spolu s bežným výživným, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku do zaplatenia, pod následkom straty výhody splátok. Súd návrh vo zvyšnej časti zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou § 71 ods. 1 Zákona o rodine. Vecne argumentoval tým, že z vykonaného dokazovania mal za to, že návrh je čiastočne dôvodný, keďže medzi životnou úrovňou manželov je nevyváženosť a povinný manžel si neplní svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť voči navrhovateľke. Navrhovateľka je na rodičovskej dovolenke, mesačne poberá len rodičovský príspevok vo výške 203,70 Eur a prídavky na 2 deti vo výške 47,04 Eur, pričom sama zabezpečuje osobnú starostlivosť o tieto deti, na ktoré jej manžel prispieva sumou 200,- Eur mesačne. Súd mal preukázané, že navrhovateľka žije s deťmi v domácnosti svojich rodičov, ktorým na domácnosť prispieva sumou 100,- Eur mesačne. Na druhej strane manžel žije v domácnosti so svojou matkou,

okrem manželky a detí nemá ďalšiu vyživovaciu povinnosť. Pokiaľ ide o jeho majetkové pomery, súd mal preukázané, že je zamestnaný ako vysokoškolský pedagóg s čistým mesačným príjmom v rokoch 2016 a 2017 vo výške 541,-Eur a od roku 2018 vo výške 735,37 Eur. Okrem toho je spoločníkom spoločnosti, v ktorej pracuje len on sám a ktorá v roku 2016 vykázala zisk vo výške 5.381,-Eur. Súd mal preukázané, že spoločnosti boli za rok 2016 preplatené faktúry vo výške 16.290,-Eur a za rok 2017, vo výške 3.475,-Eur. Pri vyplatení zisku spoločnosti vo výške cca 5.000,-Eur, by priemerný príjem manžela za rok 2016 bol vo výške 958,-Eur mesačne (vrátane príjmu z pedagogickej činnosti). Z daňového priznania manžela za rok 2017 mal súd preukázaný jeho príjem v tom roku vo výške 10.087,32 Eur a za rok 2018 vo výške 10.765,43 Eur. Rozsah vyživovacej povinnosti je spolu s výživným dieťaťa najväčší. Týka sa tak ako iné druhy vyživovacích povinností všetkých potrebných osobných potrieb, t.j. predovšetkým stravy, ošatenia, bývania, kultúrneho vyžitia. Východiskom je teda rovnaká životná úroveň manželov. Pojem "v zásade" rovnaká životná úroveň obidvoch manželov znamená, že nejde o mechanickú rovnosť v majetkovej oblasti v zmysle rovnakého množstva peňazí. Súd zobral do úvahy skutočnosť, že u manželovej obchodnej spoločnosti ide o nepravidelný príjem, ale napriek tomu je nespochybniteľné, že spoločnosť vykazuje obchodnú činnosť a za poskytnuté služby sú jej vyplácané finančné prostriedky, ktoré z väčšej časti patria manželovi. Manželovi potom určil výživné na navrhovateľku, pričom pri určení jeho výšky vychádzal aj z osobitostí vyplývajúcich z osobných, pracovných, zdravotných a iných špecifik týkajúcich sa oboch manželov. U navrhovateľky súd prihliadol najmä na jej mesačný príjem, osobnú starostlivosť o deti ako aj starostlivosť o ich domácnosť. U manžela súd zohľadnil najmä výšku jeho pravidelného príjmu pedagóga a nepravidelnosť jeho príjmu z obchodnej činnosti, charakter tejto činnosti, ako aj výšku životných nákladov, ktoré sú v meste objektívne vyššie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd určil manželovi výživné na manželku - navrhovateľku vo výške 150,-Eur mesačne s účinnosťou odo dňa podania návrhu a vo zvyšnej časti návrh zamietol. Pri takto určenom výživnom vznikol manželovi za obdobie od 22.11.2016 do 30.09.2017 nedoplatok vo výške 4.545,- Eur (45,- Eur + 150,-Eur + 12x 150,- Eur + 12x 150,- Eur + 5x 150,- Eur), ktorý súd povolil manželovi zaplatiť v splátkach po 100,- Eur mesačne.

3. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku z toho dôvodu, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie povinný manžel, ktorým žiadal rozsudok vo vyhovujúcej časti zrušiť a vrátiť vec vrátil na ďalšie konanie, prípadne s ohľadom na jeho zárobky, výdavky a reálne možnosti rodiny, napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že návrh na určenie výživného na manželku zmení na výšku 50,- Eur mesačne tak, aby ostal priestor aj na určenie výživného pre maloleté deti, ktoré by mali byť prioritou. Ako prvé namietal, že prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci, keď nesprávne posúdil jeho majetkové pomery a možnosti. Súd nesprávne vyhodnotil príjmy a prípadný zisk spoločnosti Y. I. s.r.o., v ktorej je jediným spoločníkom, ako jeho osobný príjem a majetok a tiež nesprávne stotožňoval už účtovne odpísaný a opotrebovaný majetok tejto spoločnosti s jeho osobným majetkom. Súd dospel k záveru, že v roku 2016 bol jeho mesačný príjem 958,- mesačne, nakoľko podľa súdu by pri vyplatení zisku zo strany spoločnosti v jeho prospech vo výške približne 5.000,- Eur a zohľadnení jeho mzdy bol jeho príjem v uvedenej výške (958,- Eur). Spoločnosť Y. I. s.r.o. síce v roku 2016 dosiahla zisk vo výške 5.381,- Eur, ale zisk nikdy nebol použitý na výplatu spoločníkovi, pretože spoločnosť dosiahla za predchádzajúce obdobie stratu a celý zisk z roku 2016 bol v súlade s právnymi a účtovnými predpismi použitý na krytie straty za predchádzajúce obdobia. V tejto súvislosti odvolateľ odkázal na § 179 ods. 3 Obchodného zákonníka. Napriek týmto skutočnostiam súd považoval zisk spoločnosti Y. I. s.r.o. za rok 2016 za jeho príjem a zohľadnil ho pri stanovovaní výživného na navrhovateľku, hoci mu taký zisk nikdy nebol, ani nemohol byť vyplatený. Súd nedostatočne zohľadnil jeho výdavky spojené s hypotekárnym úverom a spotrebnými úvermi, ktoré boli vzaté v čase, keď žil s navrhovateľkou a ich vzťah a rodina fungovali, v záujme zlepšenia bývania rodiny (uvedené preukázal v predložených tabuľkách nákladov, príjmov, ktoré predkladal v konaní a ktoré priložil aj k tomuto odvolaniu). Súd tiež nedostatočne posúdil, že na účet manželky mesačne uhrádzal 200,- Eur ako výživné na deti, a že mimo výživného prispieva na jednotlivé výdavky deti, čo v konaní preukázal. Súd nevzal do úvahy ani prebiehajúce konanie o úpravu práv a povinností k maloletým deťom a určenie výživného k nim (konanie na Okresnom súde Senica sp. zn. 11P 40/2016), i keď mal o tomto konaní vedomosť a mal zohľadniť predovšetkým dôležitosť určenia výživného na maloleté deti a prednosť povinnosti výživného k maloletým deťom pred ostatnými vyživovacími povinnosťami. Súd mu uložil platiť výživné aj za čas od 22.11.2016 do 23.12.2016, hoci v tom čase bola manželka na materskej dovolenke a materská v tom čase predstavovala 899,- Eur, resp.

870,- Eur (v závislosti od dĺžky kalendárneho mesiaca) a jej príjem bol v tom čase 1,66 násobne vyšší ako jeho mzda.

5. V závere odvolania povinný manžel poukázal na skutočnosť, že majetkové pomery manželov neboli dôsledne zistené a vykalkulovaná suma výživného pre manželku nezodpovedá reálnym možnostiam rodiny, preto s ňou nie je možné rátať ako s povinnosťou na určenie výšky výživného, ktoré by malo byť manželke z jeho strany vyplatené každý mesiac. Rozhodnutie súdu nezohľadnilo a vôbec nepreskúmalo ukončenie rodičovskej dovolenky navrhovateľky dňa 16.6.2019 a následný nástup manželky do pracovného pomeru, hoci táto skutočnosť bola v konaní uvedená a súd s ňou bol oboznámený, ako aj finančnú situáciu na strane manželky (ako manžela taktiež vzájomne povinného na výživu druhého manžela). Napadnutý rozsudok tak výlučne vychádza z tvrdení a dôkazov predložených od navrhovateľky (poberanie rodičovského príspevku a prídavkov na deti), ako aj z konštatovania, že sama zabezpečuje starostlivosť o deti, čo si jednak navrhovateľka zvolila dobrovoľne a sama a v kontexte tohto konania je to úplne irelevantné, pretože táto starostlivosť je dôležitým faktorom pri určovaní výživného na maloleté deti, čo nie je predmetom tohto konania. V tejto súvislosti je potrebné skúmanie aj potrieb oprávneného. Navrhovateľka v konaní uviedla jediné náklady na bývanie u rodičov vo výške 120,- Eur. Tieto výdavky sú podstatne nižšie ako tie na úhradu ktorých je zaviazaný on sám z titulu zmluvných vzťahov s bankami (rozpis jednotlivých platieb predložil v konaní v tabuľkách). Z tohto dôvodu sa rovnosť zárobkov preto neuplatňuje len mechanicky, ale musí sa prihliadať aj na to, ako každý z manželov uhrádza jednotlivé náklady na život.

6. Navrhovateľka k doručenému odvolaniu povinného predložila prostredníctvom právneho zastúpenia písomné vyjadrenie, ktorým navrhovala napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny a priznať trovy odvolacieho konania. Poukázala na to, že prvoinštančný súd vykonal dokazovanie v intenciách uznesenia Krajského súdu v Trnave č. k. 25CoP/56/2018 a správne právne vec posúdil. Manžel v čase, kedy spolu žili, bral ponúkanú prácu a ako zvukár vedel zarobiť 150,- Eur a viac za deň. Potom, ako prestali spolu žiť, snaží sa umelo znižovať svoje príjmy, odmieta prácu zvukára, robí minimálne a techniku požičiava svojmu synovcovi. Dodala, že manžel ešte v roku 2013 kúpil osobné motorové vozidlo Lexus na firmu, čím sa zadlžil. Dňa 20.6.2014 a 28.4.2015 si zobral úvery, o ktorých ju vôbec neinformoval a nevedela, že manžel zadlžuje rodinu. Dňa 7.3.2016 zaplatil na úvere mimoriadnu splátku vo výške 6.600,- Eur. Sám manžel sa vyjadroval rozporne, keď na jednej strane tvrdil, že si požičal od priateľa peniaze na prerobenie domu a na druhej strane hovoril, že si musel zobrať úver na túto "prerábku". Zo spoločnej domácnosti neodišla. S manželom nežili spolu ako rodina. Po narodení syna bývala v W. P. aj s manželom, ktorý potom odišiel do W. a už sa nevrátil. Chodieval na návštevu 1 krát do mesiaca, čo sám priznal na súde. Od januára 2017 začal platiť na obe deti výživné 200,- Eur, avšak nič viac na chod domácnosti nedával. S deťmi nemá žiadne iné výdavky. Keď príde na návštevu zväčša prinesie deťom hračky a ovocie. Poukázala, že na jej strane prišlo k zmene pomerov. Ku dňu 16.6.2019 jej skončila rodičovská dovolenka, čo oznámila listom zo dňa 13.5.2019 manželovi - firme Y. I., s.r.o., na ktorý manžel nereagoval. Na základe výplatného lístka za mesiac 6/2019 jej mala firma Y. I., s.r.o. (manžel) vyplatiť mzdu vo výške 2.502,35 Eur, čo neurobil a požadoval, aby mu podpísala, že predmetnú sumu prevzala v hotovosti. Uvedené odmietla, nakoľko jej peniaze neboli vyplatené. Vzhľadom na vyjadrenia manžela v konaní, že nemá prácu pre zvukára, požiadala o ukončenie pracovného pomeru listom zo dňa 16.6.2019. Do W. za prácou dochádzať nemôže, nakoľko sa sama stará o dve mal. deti, ktoré navštevujú škôlku. Firma Y. I., s.r.o. jej zaslala Dohodu o skončení pracovného pomeru zo dňa 17.6.2019 s tým, že jej končí pracovný pomer k 30.6.2019, pričom firma manžela jej nevyplatila mzdu za mesiac jún 2019. Následne sa zaevidovala na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Senici v evidencii uchádzačov o zamestnanie od 1.7.2019 a Sociálna poisťovňa jej vyplatila za obdobie júl 2019 sumu 1.032,50 Eur, august 2019 sumu 1.032,50 Eur, september 2019 sumu 999,20 Eur. Dávku v nezamestnanosti by mala poberať maximálne do 31.12.2019. Od 1.1.2020 bude bez príjmu. Prácu si stále hľadá. Vo svojom obore ako zvukárka si prácu v X. nedokáže nájsť, navyše nemá techniku, aby mohla vykonávať sama prácu zvukára. Dodala, že si hľadala prácu v W. P., O., Q., avšak bezúspešne. Poukázala tiež, že mal. deti sú často choré a musí byť s nimi doma, preto sa jej nedá hľadať práca ďaleko mimo miesta trvalého pobytu. V závere vyjadrenia navrhovateľka poukázala, že manžel žije sám so svojou matkou, nemá žiadne iné vyživovacie povinnosti, mal. deti chodí navštevovať a je schopný dosahovať také príjmy, aké mal v čase, keď spolu žili. Manžel ma skúsenosti ako zvukár, má vlastnú techniku a je to šikovný muž bez zdravotných problémov. Má za to, že o neho majú záujem televízie a má možnosť pracovať na finančne lepšie platených pozíciách a projektoch. keďže i ju oslovili produkční z televízie avšak o ňu stratili záujem, keď im oznámila, že nemá techniku. Súd prihliadol nielen na schopnosti, možnosti

a majetkové pomery manžela, ale skúmal aj jej odôvodnené potreby, keď správne vyhodnotil všetky dôkazy a vecne správne rozhodol.

7. Ďalšie podania v odvolacom konaní neboli do spisu doložené, keď vyjadrenie navrhovateľky k odvolaniu manžela bolo povinnému manželovi riadne doručené (v tom čase prostredníctvom jeho právnej zástupkyňi).

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - účastníkom, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ podľa obsahu podaného odvolania použil (§ 124 ods. 1 CSP) zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP v spojení s § 62 ods. 1 CMP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), s prihliadnutím na prípadné vady konania iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 CMP), uskutočnil odvolacie pojednávanie (§ 385 ods. 1 CSP), na ktorom zopakoval dokazovanie obsahom časti listín predložených už súdu prvej inštancie a toto tiež doplnil obsahom listín predložených účastníkmi v priebehu odvolacieho konania a zadovážených odvolacím súdom týkajúce sa zdokladovania príjmov a výdavkov účastníkov konania v rozhodnom období žiadaného výživného navrhovateľkou, opätovným výsluchom účastníkov konania a preskúmaním napadnutého rozsudku aj v svetle takýchto dôkazov dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je nevyhnuté v napadnutej vyhovujúcej časti s použitím § 388 CSP zmeniť.

9. Z prednesu povinného manžela na odvolacom pojednávaní bolo zistené, že na podanom odvolaní, v rámci ktorého bol napadnutý vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie mimo priznaného výživného za obdobie od 1.1.2017 do 31.5.2019 v sume 50,- Eur mesačne trvá. Povinný manžel potvrdil, že v období, keď žili s manželkou v garsónke, sa podieľal na nákladoch domácnosti drobnými opravami alebo nákupmi, ostatné hradila navrhovateľka. V tomto období prerábal 4-izbový byt, ktorý vlastní za účelom bývania v ňom s rodinou. Navrhovateľka s tým nesúhlasila, chcela ísť bývať k rodičom, čo akceptoval a následne sa k rodičom navrhovateľky nasťahovali, kde dostali k dispozícii jednu izbu, vymaľovali ju, priniesol do nej posteľ a spolu so svokrom skonštruovali roldorovú skriňu. Keďže pracoval v W., kde sídli i vysoká škola, na ktorej pôsobí ako pedagóg a kde si popri tom vybavoval i iné záležitosti a prácu ako spoločník a konateľ jednoosobovej obchodnej spoločnosti, tak väčšinu času skutočne trávil v W., ktorá bola vzdialená od W. P. 80 km, preto domov chodil v priemere 2 až 3-krát do týždňa a takto to fungovalo asi do polovice, resp. do jesene 2015. Pracovne bol vyťažovaný preto, že pokiaľ nemal prácu v rámci spoločnosti a nevykonával pedagogickú činnosť, tak v W. vlastnými rukami prerábal byt, do ktorého chcel, aby následne išli ako rodina spolu bývať. Väčšinou každý hospodárili samostatne, o financiách manželky vôbec nič nevedel, i keď chcel mať v manželstve spoločné financie. Na Vianoce 2015 opustil bývanie u svokrovcov na základe výzvy svokry, následne býval v W., dochádzal za deťmi, boli to návštevy raz do týždňa. V W. býval vo svojom byte, ktorý už bol na bývanie schopný. V tomto byte bývala pôvodne jeho 83-ročná matka a keďže navrhovateľka sa rozhodla, že s ním bývať do W. nepôjde, naďalej s ním v byte zostala bývať jeho matka. Všetky výdavky v súvislosti s užívaním bytu hradí výlučne sám, pretože mama má len vdovský dôchodok 280,- Eur mesačne. V súvislosti s podnikaním celý rok 2020 nemal absolútne žiadnu zákazku, predchádzajúce obdobie dokončoval rozbehnutý projekt. Spoločnosť si aj napriek nepriaznivým výsledkom drží, pretože má určitú históriu, drží si ju preto, že nevie kedy sa mu naskytne nejaká príležitosť pracovať. Od roku 2015 pracuje na vysokej škole už na plný úväzok, čo je jeho hlavný zdroj príjmu. Má výdavky za byt a chatový domček, ktoré platí výlučne sám. Pokiaľ peniaze nemá, vykryva to tak, že si z pokladne spoločnosti vezme tieto peniaze ako pôžičku s tým, že sa to musí zdaňovať a následne ich musí vrátiť. Peniaze si vyberá podľa toho, koľko reálne na účte spoločnosť má, to znamená, že si vie pomôcť takto len keď sú zákazky, môže to byť tak 1 až 3 krát za pol roka. Dôvodom rozpadu manželstva a príčinou prerušenia spolužitia s navrhovateľkou je podľa neho zásah svokry. Je si vedomý, že od januára 2016 spoločne riadne manželským životom nežijú. To, že doposiaľ nepodal návrh na rozvod je z dôvodu, že čaká, že tento návrh podá navrhovateľka, nakoľko sa rozhodla ukončiť ich manželské spolužitie. Prioritné pre neho je, že musia byť pokryté výdavky maloletých detí, to znamená, že musí byť v prvom rade zabezpečená ich výživa. Výživné na deti platí v zmysle rozhodnutia súdu a to 200,- Eur mesačne spolu obidve deti a pokiaľ aj navrhoval zmenu napadnutého rozhodnutia tak, že akceptuje výživné 50,- Eur, jedine túto sumu je reálne schopný zvládať, a to napriek tomu, že jeho príjmy pokrývajú v prevažnej miere len pravidelné mesačné výdavky mimo oblečenia, drogérie,

záľub a podobne. Daňový bonus vo výške zhruba 400,- Eur na rok mal uplatnený len jeden, asi v roku 2015. Pokiaľ chodí navštevovať deti, tak to vychádza v priemere jedenkrát za týždeň a nosí im či už hračky, alebo oblečenie alebo nákup, ovocie a to všetko v priemere za 50,- Eur na návštevu. Využíva na to finančné prostriedky, ktoré má z úverov, alebo z pôžičky z firmy. Čas s deťmi trávi raz do týždňa tri hodiny v mieste bydliska v W. P. za prítomnosti matky. Vlastní obchodnú spoločnosť, 4-izbový byt a v podielovom spoluvlastníctve má záhradnú chatku. Iný majetok väčšej hodnoty nemá, na dovolenky nechodí, záujmy nemá, nemá ani žiadne úspory. Pokiaľ ide o aparátúru, je to majetok spoločnosti, už ju ani neprenajíma, nie je o ňu záujem, pretože veľké spoločnosti majú svoju. Náklady na motorové vozidlo si hradí z peňazí spoločnosti, tzn. ide o náklady spoločnosti.

10. Navrhovateľka prostredníctvom právneho zástupcu v rámci prednesu pred odvolacím súdom navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

11. Z výpovede navrhovateľky na odvolacom pojednávaní vyplýva, že s manželom uzatvorila manželstvo v auguste 2014, a až do pôrodu prvorodeného dieťa žila spolu s manželom v prenajatej garsónke. Nájomné a všetky poplatky za prenájmom platila sama. Manžel občas kúpil nejaké potraviny, vôbec jej nedával žiadne peniaze, všetko kupovala zo svojho príjmu. V tomto období ešte pracovala v obchodnej spoločnosti Y. I., s.r.o. spolu s manželom a pracovali na projekte Nákupné maniačky, z ktorého dostávala 150,- Eur za deň, a z čoho v podstate hradila všetky náklady domácnosti ako i náklady na bývanie v garsónke. Po narodení maloletého po vzájomnej dohode na návrh manžela a so súhlasom jej rodičov začali bývať v spolu s nimi v ich rodinnom dome, kde dostali k dispozícii jednu izbu. Túto izbu zariadili z jej finančných prostriedkov, ktoré si zarobila predtým z práce. Manžel dodal jedine manželskú posteľ. Čo sa týka spôsobu vedenia domácnosti po narodení syna manžel väčšinu času trávil v W., do W. P. do mája 2015 chodil dvakrát za týždeň a od mája 2015 to bolo len raz do mesiaca, pričom jej nedával počas tohto obdobia žiadne peniaze. Všetky svoje potreby a detí hradila z materskej. Náklady na bývanie u rodičov (najskôr 100,- Eur mesačne, neskôr 120,- Eur mesačne) platila z materskej. Manžel nechodil častejšie domov s odôvodnením, že nemôže, lebo chodí do práce. Takto fungovali asi do konca roka 2015. V januári 2016 ako zistila, že je tehotná, manžel odišiel už úplne a chodil za nimi už len na návštevy. Zobral si v podstate všetky veci. Túto situáciu sa snažila riešiť, prosila manžela, aby začali žiť normálne, ale nepomohlo to. Následne ho prosila, aby jej dával peniaze na domácnosť a pre deti, na čo jej manžel povedal, že ak chce, aby chodil častejšie, tak mu má dávať peniaze na benzín. Od podania návrhu na súd sa manžel k nej správa nepekne aj pred deťmi a to v rámci sporadických návštev, kedy chodí za deťmi. Zotrvávať v takomto vzťahu jej nevyhovuje, doposiaľ návrh na rozvod nepodala, najskôr si chcela poriešiť výživné na deti. Keď sa skončí predmetné konanie, tak bude iniciovať rozvod už aj z toho dôvodu, že manžel jej zatajil úvery, ktoré si zobral pred uzatvorením, aj počas manželstva. Vo veci úpravy práv a povinností rodičov k ich maloletým deťom sa vedie konanie, v rámci ktorého bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bol manžel zaviazaný prispievať na výživu detí 100,- Eur na každé dieťa mesačne. Od januára 2017 manžel toto výživné na deti platí riadne a pravidelne. Okrem toho žiadne iné peniaze neposielal. Až do súčasnej doby, kedy ukončila materskú dovolenku, jej museli pomáhať so zabezpečením potrieb rodičia, podporovali ju finančne. Odkedy ukončila materskú, tak si svoje potreby uhrádza už sama z podpory v nezamestnanosti. Deťom platí poisťku, aj sporenie, dovtedy jej mama na to prispievala sumou 50,- Eur mesačne, a použila na to i prídavky 49,90 Eur mesačne, z toho platím mesačné. Dovtedy dávala rodičom na bývanie 120,- Eur z materskej, t.j. zo sumy 203,- Eur, zvyšná časť z uvedenej sumy zostala pre ňu. To bolo ale nepostačujúce, často si požičiavala od rodičov. Ešte pred uzatvorením manželstva si zobrala úver 6.000,- Eur z ktorého peniaze, keďže manžel jej nedával na domácnosť, ani na náklady v súvislosti s tehotenstvom, v podstate minula na náklady v súvislosti so zabezpečením výbavičky, tehotenstvom a pôrodom maloletého X.. Tento úver splácala vo výške okolo 140,- Eur mesačne od júla 2014 do júna minulého roka sama, pomáhali jej aj rodičia. Nevlastní žiaden majetok väčšej hodnoty. Po ukončení materskej do práce nenastúpila. Podporu v nezamestnanosti poberala 6 mesiacov. V júli a auguste to bolo po 1.032,50 Eur, v septembri 992,50 Eur, v októbri 1.032,50 Eur, v novembri 999,20 Eur a v decembri 1.032,50 Eur. V súčasnosti je nezamestnaná, bez príjmu, nepoberá žiadnu sociálnu dávku. Ukončila strednú školu konzervatórium a vyštudovala vysokú školu múzických umení so zameraním na zvukovú dramaturgiu. Skúšala si nájsť zamestnanie v odbore, ale tam, kde teraz žije, nebola v ponuke žiadna práca. Keďže je nezamestnaná a vie to aj riaditeľka škôlky, požiadala ju, či by si deti zo škôlky nemohla brávať domov už cez obed, keďže majú zníženú kapacitu, ktorej požiadavke vyhovel. Snažila sa zamestnať aj mimo obor, chcela byť učiteľkou v materskej škôlke, obvolávala viaceré škôlky, oslovila aj Základnú umeleckú školu v W. P., pretože v minulosti tam učila deti, bohužiaľ nemajú pre ňu prácu. Keď sa zaujíma o zamestnanie vždy povie, že môže pracovať len

poobede alebo na večerné zmeny, pretože len vtedy sú rodičia doma z práce a môžu jej povarovať deti. Doobeda je s deťmi doma na požiadanie riaditeľky školy, ale keby si našla prácu aj na doobedie, tak by jej deti zobrali naďalej do škôlky na celý deň. V súčasnosti ale na základe jej rozhodnutia a na základe dohody s riaditeľkou škôlky do konca roka bude s deťmi doobeda doma, preto si hľadá prácu až na poobedie alebo večer. Na celý deň si nehľadá prácu ani preto, lebo keď aj deti zavezie na pol dňa do škôlky, musí ísť domov variť, aby deti mali po návrate zo škôlky na obed navarené, preto sa v podstate v súčasnosti nemôže inak zamestnať, len na polovičný úväzok a to v rámci poobedňajších hodín, čo žiadnemu oslovenému subjektu nevyhovuje. Ale prácu si hľadá aj na celý deň, aj na poldeň, ale zatiaľ žiadnu nenašla. Zdravotné problémy máva len bežné, výdavky má tiež len bežné. Veľakrát ju oslovili aj produkční, s ktorými aj predtým pracovala, ale keďže nemá techniku, je pre nich nezaujímavá. Jej práca zahŕňa celodenné vyťaženie, preto by musela riešiť varovanie detí. Jej rodičia sú sice na dôchodku, ale stále pracujú 6 dní v týždni v obchodnej spoločnosti, ktorej je otec majiteľom a mama v nej pracuje ako predavačka. Firma predáva stavebný materiál. Príjem svojich rodičov povedať nevie. Z podpory, ktorú dostávala si dokázala ušetriť tak, aby vedela vykryť všetky výdaje, ktoré mala od tohto obdobia až doteraz. Finančne jej stále pomáhajú rodičia.

12. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým vyhovel návrhu navrhovateľky na priznanie jej manželského výživného od povinného manžela v sume 150,- Eur mesačne s účinnosťou od 22.11.2016, z toho za obdobie od 1.1.2017 do 31.5.2019 len nad rozsah sumy 50,- Eur mesačne. Vzhľadom na to, že voči zamietajúcemu výroku, ktorý nie je závislým odvolanie podané nebolo, je v tejto časti rozhodnutie súdu prvej inštancie právoplatné (o určenie žiadaného manželského výživného nad rozsah priznanej sumy 150,- Eur mesačne s účinnosťou od 22.11.2016), rovnako ako v časti priznaného výživného za obdobie od 1.1.2017 do 31.5.2019 v sume 50,- Eur mesačne, ktorú povinný manžel v rámci vyhovujúceho výroku nenapadol (t.j. akceptoval v danom rozsahu priznané výživné), vrátane tomu zodpovedajúcemu zročnému výživnému vo výške vo výške 1.450,- Eur (600,- Eur rok 2017 - 50x12, 600,- Eur rok 2018 - 50x12 a 250,- Eur do mája 2019 - 50x5).

13. Základ odvolacej argumentácie povinného manžela a jeho nesúhlas s výškou priznaného manželského výživného v napadnutom rozsahu, boli založené na tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadne jeho schopností, možností a majetkových pomerov a ich zohľadňovania pri určovaní rozsahu a výšky jeho vyživovacej povinnosti voči navrhovateľke, konkrétne súd nesprávne vyhodnotil jeho príjmy a prípadný zisk zo spoločnosti Y. I. s.r.o., v ktorej je jediným spoločníkom, predovšetkým možnosť vyplatiť si zisk za rok 2016, nedostatočne zohľadnil jeho výdavky spojené s hypotekárnym úverom a spotrebnými úvermi, ktoré čerpal v čase, keď žil s navrhovateľkou, v záujme zabezpečenia bývania pre rodinu, nedostatočne zohľadnil, že manželke okrem výživného na deti v sume 200,- Eur mesačne prispieva aj nad rámec takto určeného výživného, keď výživné na maloleté deti má pred ostatnými vyživovacími povinnosťami, súd nezohľadnil, že v období od 22.11.2016 do 23.12.2016, hoci v tomto čase bola manželka na materskej dovolenke, poberala materskú dávku 899,- Eur, resp. 870,- Eur na mesiac (v závislosti od dĺžky kalendárneho mesiaca), čo predstavovalo 1,66 násobne viac ako bola jeho mzda a napokon súd nepreskúmal ukončenia rodičovskej dovolenky navrhovateľky dňa 16.6.2019 a následný nástup manželky do pracovného pomeru, hoci táto skutočnosť bola v konaní uvedená a súd s ňou bol oboznámený, ako aj finančnú situáciu na strane manželky (ako manžela taktiež vzájomne povinného na výživu druhého manžela).

14. Podľa § 18 Zákona o rodine manželia sú si v manželstve rovní v právach a povinnostiach. Sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie.

15. Podľa § 71 ods. 1 Zákona o rodine manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

16. Podľa § 75 ods. 1, 2 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá z dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané

majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

17. Z hľadiska ust. § 75 ods. 2 Zákona o rodine súd musí pri rozhodovaní o nároku na výživné medzi manželmi za trvania manželstva vziať do úvahy ako dĺžku spolužitia, vzájomné staranie sa manželov, starostlivosť o domácnosť, tu potom aj tehotenstvo manželky s potrebou pripraviť sa na príchod spoločného dieťaťa a tiež príčiny prerušenia spolužitia, súčasný stav (teda kde, s kým a prečo manželka žijú a vedú spoločnú domácnosť osobitne) a príčiny, pre ktoré si manželka neplnia vzájomnú vyživovaciu povinnosť dobrovoľne. Manželstvo je pritom právnym zväzkom, v ktorom manželka sú povinní žiť spolu, navzájom si pomáhať, rešpektovať sa, byť si verní, starať sa spoločne o deti a podľa schopností a možností a majetkových pomerov aj o uspokojovanie potrieb rodiny. Každé konkrétne porušenie týchto povinností je potrebné posudzovať individuálne, vzhľadom na okolnosti daného prípadu.

18. Povinnosť platiť výživné na manželku (manžela) vzniká uzavretím manželstva (zákon teda nevyžaduje rozhodnutie súdu na vznik tejto povinnosti). Výživné medzi manželmi vzniká z dôvodu, že manžel a manželka sú si rovní v právach a povinnostiach. Životná úroveň manželov by mala byť zásadne rovnaká. Zo zásady rovnakej životnej úrovne manželov vyplýva, že nemusí byť splnená podmienka odkázanosti, ako je to pri vyživovacej povinnosti detí k rodičom, resp. vyživovacej povinnosti medzi ostatnými príbuznými. Uplatňovanie výživného medzi manželmi je preto možné aj v prípadoch, keď sú napríklad obaja manželka zárobkovo činní, schopní zabezpečiť svoje osobné potreby, v dôsledku oddeleného hospodárenia však vznikol rozdiel v ich životnej úrovni. Pokiaľ ide o rozsah vyživovacej povinnosti, výživné na manželku (manžela) sa týka osobných potrieb: stravy, ošatenia, bývania, kultúrneho vyžitia a prípadne iné. Súd musí prihliadať aj na starostlivosť o domácnosť. Domácnosť podľa Občianskeho zákonníka tvoria fyzické osoby, ktoré spolu trvale žijú a spoločne uhrádzajú náklady na svoje potreby. Súd musí poznať životnú úroveň oboch manželov, aby dokázal zhodnotiť ich rozdielnosť, najmä ich osobné, príjmové, majetkové pomery, výdavky. Súd prihliada aj na osobnú starostlivosť o domácnosť, či manželka žijú spolu, prípadne aj na skutočnosti týkajúce sa rozporu s dobrými mravmi.

19. Z uvedeného a z výsledkov súdom prvej inštancie vykonaného a odvolacím súdom doplneného dokazovania vyplýva, že odvolaniu povinného manžela, voči ktorému sa navrhovateľka domáhala určenia vyživovacej povinnosti k nej, bolo možné priznať úspech len čiastočne.

20. Zameriavajúc sa na odvolaciu argumentáciu povinného manžela a vykonané dokazovanie v danej právnej veci je nesporné, že účastníci konania ako manželka už od uzatvorenia ich manželstva nežili riadnym manželským životom, t.j. tak, ako to predpokladá § 18 Zákona o rodine. Z dokazovania (predovšetkým z výsluchu účastníkov konania) možno jednoznačne vyvodiť, že účastníci konania si vzájomné manželské povinnosti už od uzatvorenia manželstva riadne neplnili, v podstate si ich v prevažnej miere plniť ani nezačali (ich výpovede tomu nasvedčujú). U oboch už od začiatku chýbal konsenzus nielen ohľadne spoločného spolužitia, ale aj ohľadne vedenia spoločnej domácnosti, spoločného hospodárenia a nakladania so svojimi pravidelnými príjmami, čo dospelo k absencii ich obojstrannej vôle tvoriť ekonomické a výchovné spoločenstvo. U účastníkov chýbal aj aspekt vzájomnej pomoci, rešpektovania sa navzájom a snaha spoločne vychovávať a starať sa o svoje deti v rámci vlastného spoločenstva, čoho následkom bolo úplné odlúčenie sa už po cca 16 mesiacoch manželstva, z toho rok v režime bývania u rodičov navrhovateľky v W. P. v jednej izbe, s návratmi povinného manžela z Bratislavy, kde povinný manžel pracoval a vyvíjal aktivity pre obchodnú spoločnosť, ktorej bol spoločníkom, do tejto domácnosti za navrhovateľkou a deťmi, ktoré sa počas manželstva narodili po sebe, len 2 až 3 krát v týždni, neskôr aj menej a počas ostatného času v týždni býval vo svojom byte, ktorý medzičasom prerobil do obývatel'ného stavu, a v ktorom žila aj jeho matka, keďže rodina sa do neho nenastahovala (manželka za to vzájomne obviňovali jeden druhého). V danom prípade odvolací súd nenašiel jednoznačného vinníka daného stavu, je názoru, že daný stav vznikol z nepochopenia charakteru a významu inštitútu manželstva, rôzne predstavy o manželstve bez spoločným konsenzu, v rámci ktorého musia obaja manželka z určitých svojich požiadaviek ustúpiť a následne v rezignovaní oboch takýto stav zvrátiť. Manželka riadnym manželským životom nežijú v podstate už od jeho uzatvorenia (minimálne 5 rokov, t.j. od odst'ahovania sa povinného manžela od navrhovateľky na požiadanie svokry), bez toho, aby takýto stav, okrem úpravy rodičovských práv a povinností k maloletým deťom a požiadavke navrhovateľky na priznanie manželského výživného relevantným spôsobom riešili, manželka sa vyhovávajú jeden na druhého pokiaľ má ísť o ukončenia už len ich formálneho vzťahu rozvodom, čo svedčí o ľahostajnosti oboch, preto v danom prípade odvolací súd pri rozhodovaní

zohľadňoval len zásadu rovnakej životnej úrovne manželov, ktorej nerešpektovanie pri rozhodovaní napadnutým rozsudkom povinný manžel odvolaním namietal.

21. Z vykonaného dokazovania nevyšlo najavo, že by povinný manžel disponoval iným príjmom než je ten, ktorý súdu zdokladoval, t.j. príjem z jeho zamestnania, ktorý sa v rozhodnom období (od podania návrhu navrhovateľky na súd dňa 22.11.2016 do predmetného rozhodnutia) pohyboval v priemere za rok 2016 vo výške 617,56 Eur, za rok 2017 vo výške 680,89 Eur, za rok 2018 vo výške 726,66 Eur, za rok 2019 vo výške 939,58 Eur, za rok 2020 vo výške 913,96 Eur. Pokiaľ ide o podnikateľskú činnosť manžela účasťou v obchodnej spoločnosti Y. I. s.r.o., z predložených daňových priznaní za roky 2013 až 2019 a účtovných závierok vyplýva dosiahnutie zisku len v roku 2016 vo výške 5.831,- Eur, ktorý si povinný manžel ale nemohol vyplatiť, nakoľko mu to neumožňoval zákon, keďže podľa § 179 ods. 3 Obchodného zákonníka bolo jeho povinnosťou zo zisku vykryť prednostne straty z predchádzajúcich rokov, ktoré výšku dosiahnutého zisku dokonca prekryvali, preto ani zisk z nasledujúceho roku 2017 vo výške 507,- Eur nemohol manžel použiť pre vlastné potreby. Súd prvej inštancie preto nesprávne posudzoval príjem manžela v uvedenom roku zohľadňujúc pri ňom i tento zisk. I keď nasledujúci rok bol opäť ziskový, tento dosahoval len sumu 157,- Eur, ktorá výrazným spôsobom nepriaznivú finančnú situáciu navrhovateľa výrazne zlepšiť nemohla, nasledujúci rok 2019 bol opäť stratový. Navrhovateľka svoje tvrdenia o vyššom než doloženom príjme povinného manžela (z podnikateľskej činnosti) nepreukázala (pričom dôkazné bremeno na toto tvrdenie ťažilo ju ako účastníka snažiaceho sa preukázať jej odkázanosť na výživné), a takýto príjem z oficiálnych štátom aprobovaných listín ako sú daňové priznania a účtovné uzávierky obchodnej spoločnosti nevyplýva. Disponovanie s vyšším príjmom, než s tým ktorý sudu povinný deklaroval a preukázal nevykazuje ani jeho životný štýl. Povinný manžel podľa zdokladovaného žije skromne, jeho príjmy často nestačia vykryť všetky jeho výdavky a nevyhnutné potreby, čo sporadicky rieši malými pôžičkami z pokladne spoločnosti. Okrem bytu vo vlastníctve, v ktorom povinný býva s matkou a 1 záhradnej chatky, nevlastní majetok väčšej hodnoty, pokiaľ aj navrhovateľka poukazovala, že vlastní dve motorové vozidlá, jedno je firemné a druhé je staršej výroby (rok 2000), obe bez výraznej hodnoty, čomu nasvedčujú aj povinným predložené znalecké posudky preukazujúce ich zostatkovú hodnotu. Na druhej strane ale, i keď v časti argumentácie o vlastnej finančnej záťaži výdavkami na domácnosť, bývanie a úvery platí, že povinný ich vynakladať musí, tieto výdavky nemohli a nemôžu mať prednosť nielen pred výživným patriacim deťom, ale do určitej miery (vzhľadom na ich charakter z hľadiska významu ich dôležitosti) i výživným pre výživou oprávnenému manželovi (tu manželke, v tejto súv. por. i § 62 ods. 5 vetu prvú a §§ 67 - 73 Zákona o rodine). Navrhovateľka totiž v čase od podania návrhu na súd do 31.5.2019 bola na materskej dovolenke, v ktorom období bol jediným jej príjmom materský príspevok vo výške 888,60 Eur za november 2016, vo výške 681,30 Eur za december 2016 (do 23.12.2016), od 24.12. 2016 už poberala len rodičovský príspevok mesačne 203,20 Eur, od júna 2017 vo výške 213,20 Eur, od februára 2018 214,70 Eur a od februára 2019 do júla 2019 220,70 Eur mesačne, súčasne poberala prídavky na dve maloleté deti účastníkov po 47,04 Eur mesačne do januára 2018, od februára do januára 2019 vo výške 47,36 Eur, od februára 2019 do januára 2020 48,68 Eur mesačne a od februára 2020 49,90 Eur mesačne. Z uvedeného potom niet pochyb o tom, že navrhovateľka za obdobie od 1.1.2017 do 31.5.2019, t.j. za obdobie rodičovskej dovolenky, bola nesporne výživou odkázaná na manžela s vyššími zárobkovými schopnosťami a možnosťami. Pokiaľ ide o posúdenie rozsahu tejto odkázanosti, tu odvolací súd poukazuje na to, že počas manželstva účastníkov navrhovateľka v uvedenom období disponovala viac než okolo 420,- Eur nižším mesačným príjmom než bol preukázaný príjem povinného manžela. Príjem navrhovateľky tak bol neporovnateľne nižší ako príjem povinného a nepostačoval na úhradu odôvodnených mesačných potrieb navrhovateľky. Do úvahy je ale potrebné vziať i faktor odlišnosti nákladovosti výdavkov účastníkov, z ktorých tie nákladnejšie boli práve u povinného manžela, lebo chodil do práce, dochádzal pravidelne za deťmi, náklady na jeho domácnosť a bývanie boli oproti navrhovateľke značne vyššie, ktoré výdavky povinného je možné považovať ako vynaložené účelne a dôvodne. Napokon povinný manžel ako ten, ktorý sa o maloleté deti účastníkov osobne nestará bol povinný plniť si voči nim vyživovaciu povinnosť platením výživného, navrhovateľka si vyživovaciu povinnosť voči deťom mohla plniť jedine osobnou starostlivosťou.

22. Ak preto súd prvej inštancie rozsudkom v napadnutej časti bežného výživného od 1.1.2017 do 31.5.2019 uložil povinnému manželovi platiť výživné navrhovateľke v sume 150,- Eur mesačne, toto výživné nebolo možno považovať za úplne primerané, pretože pri príjme povinného manžela v tomto období 680,89 Eur v roku 2017, 726,66 Eur v roku 2018 a 936,58 Eur v roku 2019, ktorý použil nielen na plnenie vyživovacích povinností voči deťom v dočasnej výške 200,- Eur mesačne, ktoré má prednosť pred všetkými ostatnými výdavkami rodičov (vrátane tzv. manželského výživného, ktorému takto patrí až

neskoršie poradie), ale i na uspokojovanie jeho vlastných potrieb (samozrejme len v rozsahu účelných výdavkov, ktoré sú zásadne vyššie než u navrhovateľky, pri rešpektovaní ich prednostného poradia) a príjme navrhovateľky 213,20 Eur rodičovský príspevok, 47,04 Eur rodinné prídavky v roku 2017, 214,70 Eur rodičovský príspevok, 47,36 Eur rodinné prídavky v roku 2018, 220,70 Eur rodičovský príspevok, 48,68 Eur rodinné prídavky v roku 2019, a poberaní výživného na deti 200,- Eur, keď ona si plní vyživovaciu povinnosť voči deťom osobnou starostlivosťou, je vyváženým výživné vo výške 100,- Eur mesačne v období do 31.12.2018 a vo výške 125,- Eur mesačne v období od 1.1.2019 do 31.5.2019, v ktorom manžel dosahoval cca. o jednu štvrtinu vyšší príjem oproti predchádzajúcemu obdobiu, z ktorých súm je už právoplatne priznané výživné 50,- Eur mesačne, voči ktorému sa povinný manžel neodvolal, a s tým súvisiace zročné výživné vo výške 1.450,- Eur (600,- Eur rok 2017, 600,- Eur rok 2018 a 250,- Eur do mája 2019), zostáva ho potom zaviazat' už len na zvyšnú časť primeraného výživného v rozsahu 50,- Eur mesačne do 31.12.2018 a od 1.1.2019 v rozsahu 75,- Eur, čo spolu predstavuje mesačné výživné na manželku v sume 100,- Eur v období od 1.1.2017 do 31.12.2018 a v sume 125,- Eur za obdobie od 1.1.2019 do 31.5.2019 a tým zročné výživné za uvedené obdobie 1.575,- Eur, čo spolu s už právoplatne priznaným zročným výživným 50,- Eur mesačne, predstavuje celkové zročné výživné 3.025,- Eur.

23. Navrhovateľkou uplatnený nárok na výživné za obdobie od podania návrhu, t.j. od 22.11.2016 do 31.12.2016, vzhľadom na prezentované vyššie nemohol byť vôbec priznaný, čo odvolateľ správne namietal, pretože materská dávka navrhovateľky v mesiaci november 2016 predstavovala sumu 888,60 Eur a do 23.12.2016 to bola suma 681,30 Eur, za ostatné decembrové dni patrila navrhovateľke aj pomerná časť rodičovského príspevku, čo spolu s prídavkami na deti bolo v sumáre viac finančných prostriedkov, než príjem povinného manžela v tomto období (november 2016 790,56 Eur, december 2016 780,75 Eur), čím nie je možné ustáliť odkázanosť navrhovateľky výživou na povinného manžela pre chýbajúcu rovnosť ich príjmov a tomu zodpovedajúcu životnú úroveň. Navyše minimálne pokiaľ ide o výdavky povinného manžela v súvislosti s výkonom zamestnania a dochádzkou za deťmi, tento druh výdavkov navrhovateľka v danom období nemala.

24. Nárok na výživné za obdobie od 1.6.2019 do 30.9.2019 tiež nemohol vzniknúť z dôvodov uvedených vyššie, pretože od 1.6.2019 navrhovateľka po ukončení rodičovskej dovolenky nastúpila do zamestnania, ktorý pracovný pomer ukončila dohodou k 30.6.2019, za ktoré obdobie má nárok na mzdu vo výške 2.502,35 Eur podľa predloženej výplatnej pásky vystavenej zamestnávateľom spoločnosťou Y. I., s.r.o. a v mesiaci júl poberala dávku v nezamestnanosti 1.032,50 Eur, v auguste tiež 1.032,50 Eur a v septembri 999,20 Eur, čo je viac než príjem povinného manžela v tomto období, s vyššími účelnými výdavkami než sú tie jej (vynímajúc z toho výdavky maloletých detí, keďže posudzovaným nárokom je manželské výživné slúžiace na vykrytie potrieb a výdavkov manžela).

25. Podľa navrhovateľkou predloženej pracovnej zmluvy zo dňa 3.11.2020, navrhovateľka uzatvorila pracovný pomer na dobu určitú od 4.11.2020 do 31.8.2021 so zamestnávateľom Materská škola W. P. (t.j. v mieste bydliska) s 37,5 hodinovým týždenným pracovným časom (t.j. 7,5 hodín denne).

26. Nárok na výživné od 1.10.2019 do 3.11.2020, t.j. za čas nezamestnanosti navrhovateľky, evidovanej na príslušnom úrade práce bez nároku na sociálnu dávku, pri absencii relevantného preukázania, že by sa adekvátne snažila nájsť si zamestnanie, odvolací súd považuje za nárok, ktorý nemohol dosiahnuť úspech. Navrhovateľke podľa vykonaného dokazovania, vychádzajúc zásadne z jej tvrdení nič nebránilo nájsť si zamestnanie minimálne na polovičný úväzok s pracovnou dobou ako doobeda, keď sú deti v škôlke, tak aj poobedie, o čo sa navrhovateľka podľa jej tvrdení i snažila, ale neúspešne, ktorú snahu preukazovala predložením potvrdenia od Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Senica zo dňa 9.10.2020, z ktorého vyplýva, že navrhovateľka sa v marci 2020 zaujímala o kurz účtovníctva, ktorý bol ale pre núdzový stav zrušený a pravidelne sa dostavovala na úrad kde podpisom potvrdzovala hľadanie si zamestnania. Podľa zistení od príslušného úradu práce pritom išlo za celé obdobie navrhovateľkinej evidencie len o tri ňou dopytované zamestnania, z ktorých dve boli u zamestnávateľa Y., spol. s.r.o. s výlučnou osobnou účasťou najbližšej rodiny navrhovateľky (zistiteľné z výpisu z obchodného registra, verejne prístupného na internete), v oboch prípadoch so zamietajúcim stanoviskom, z čoho nie je možné bez vznikajúcich pochybností uzavrieť skutočne vážny záujem navrhovateľky zamestnať sa, ku ktorému zamestnaniu sa došlo u navrhovateľky došlo až v konečnom štádiu predmetného odvolacieho konania, konkrétne dňa 4.11.2020 (pozri ods. 25). Navrhovateľka pritom bezpochyby schopnosť na výkon zamestnania mala už od ukončenia materskej dovolenky, nemá zdravotné alebo iné relevantné dôvody, ktoré by jej neumožňovali zamestnať sa, čo i len na polovičný úväzok, i skôr.

27. Vychádzajúc z doposiaľ uvádzaného, určitú rozdielnosť životnej úrovne účastníkov konania ako manželov mal odvolací súd za nepochybnú. Zistené rozdiely v období od 1.1.2017 do 3.5.2019 (obdobie navrhovateľkinej rodičovskej dovolenky) boli pritom takej intenzity, že zakladali neprípustný rozdiel životnej úrovne, ktorý bolo potrebné kompenzovať určením výživného. Navrhovateľkou aktuálne uplatnená suma výživného 150,- Eur mesačne však prevyšovala potrebu dorovnania jej životnej úrovne. Odvolací súd pritom považoval za primerané a spravodlivé výživné na dorovnanie životnej úrovne navrhovateľky s poukazom na § 71 ods. 1 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine celkovo 100,- Eur mesačne pre obdobie od 1.1.2017 do 31.12.2018 a 125,- Eur mesačne pre obdobie od 1.1.2019 do 31.5.2020, z ktorého výživného 50,- Eur mesačne už bolo právoplatne priznaných navrhovateľke napadnutým rozsudkom.

28. Zhrňujúc doteraz uvedené, odvolací súd s použitím § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti bežného výživného, za obdobie od 1.1.2017 do 31.5.2019 len nad rozsah sumy 50,- Eur mesačne zmenil podľa uvedeného v predchádzajúcom odseku a vo zvyšku návrh navrhovateľky, vrátane tomu zodpovedajúcemu nároku na zročné výživné, ako nedôvodný zamietol.

29. Zročné výživné za obdobie od 1.1.2017 do 31.5.2019 vo výške 1.575,- Eur (rok 2017 600,- Eur 50x12, rok 2018 600,- Eur 50x12 a rok 2019 375,- Eur 5x75) súd povolil povinnému manželovi navrhovateľke zaplatiť v mesačných splátkach po 125,- Eur vždy do 15. dňa v mesiaci pod stratou výhody splátok, zohľadňujúc aktuálnu finančnú situáciu povinného manžela, jeho povinnosť platiť nielen bežné výživné na deti, ale i povinnosť doplatiť právoplatne priznané zročné výživné napadnutým rozsudkom v rozsahu sumy 1.450,- Eur, ako aj ostatné jeho nevyhnutné výdavky, pričom vzhľadom na výšku splátky bude zročné výživné pre prípad neomeškania sa povinného ani s jednou z nich zaplatené v primeranom čase (v opačnom prípade už skôr - jednorázovo), vzhľadom na opísané okolnosti daného prípadu.

30. O náhrade trov konania bolo rozhodnuté v zmysle § 52 a 58 CMP, s použitím § 396 ods. 2 CSP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, pričom nezistil dôvody pre aplikáciu § 55 CMP.

31. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).